

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/57/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319010093
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2319010093.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a Mgr. Kristíny Ferencziovnej, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm. e) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 27.03.2019 sp. zn. 31T/12/2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.10.2022, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 odsek 1 písm. d/ Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa

Obžalovaný

A. C. D. E. F. G. B. D. C. H. I., nar. XX.XX.XXXX v A., trvalý pobyt A.,
t. č. vo výkone väzby v ÚVV Leopoldov,

u z n á v a z a v i n n é h o, ž e

dňa 22.08.2018 v čase okolo 14:00 hod. zazvonil na zvonček poškodeného E. J., nar. XX.XX.XXXX, v bytovom dome na ulici K. XX L. A., ktorý ho vpustil do bytového domu a keď otvoril dvere do svojho bytu na X. poschodí, aby pozrel na chodbu, obžalovaný sa cez ne následne bez pozvania poškodeného fyzicky pretlačil dovnútra, kde poškodený začal cúvať do ďalších dverí, obžalovaný ho oboma rukami otvorenou dlaňou sotil do oblasti chrbta, následkom čoho poškodený padol na zem, následne sa poškodený zdvihol zo zeme a vybehol von zo svojho bytu, aby si zavolať pomoc, pričom počas tohto času obžalovaný z bytu odcudzil mobilný telefón zn. Samsung A5 a odišiel,

t e d a

- proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci,
- neoprávnene vnikol do obydlija iného,

č í m s p á c h a l

zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona.

Za to sa
o d s u d z u j e:

Podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 5 a § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho súd pre výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom zo dňa 27.03.2019 Okresný súd Galanta pod sp. zn. 31T/12/2019 uznal obžalovaného A. B. vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 22.08.2018 v čase okolo 14:00 hod. zazvonil na zvonček poškodeného E. J., nar. XX.XX.XXXX, v bytovom dome na ulici K. XX L. A., ktorý ho vpustil do bytového domu a keď otvoril dvere do svojho bytu na X. poschodí, aby pozrel na chodbu, obžalovaný sa cez ne následne bez pozvania poškodeného fyzicky pretlačil dovnútra, kde poškodený začal cúvať do ďalších dverí, obžalovaný ho oboma rukami otvorenou dlaňou sotil do oblasti chrbta, následkom čoho poškodený padol na zem, následne sa poškodený zdvihol zo zeme a vybehol von zo svojho bytu, aby si zavolať pomoc, pričom počas tohto času obžalovaný z bytu odcudzil mobilný telefón zn. Samsung A5 a odišiel.

Za tento trestný čin okresný súd obžalovanému uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 5 a § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 (deväť) rokov a 6 (šesť) mesiacov na výkon ktorého ho zaradil podľa § 48 odsek 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaný ihneď po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní podal odvolanie voči všetkým výrokom rozsudku ako i proti konaniu, ktoré mu predchádzalo.

Obžalovaný svoje odvolanie odôvodnil vo viacerých podaniach, doručených Okresnému súdu Galanta v dňoch 29.3.2019, 5.4.2019 (pôvodne podané na Krajský súd v Trnave dňa 2.4.2019), 11.4.2019 (pôvodne podané na Generálnu prokuratúru dňa 2.4.2019), 24.4.2019 (pôvodne podané na Krajský súd v Trnave dňa 18.4.2019), 24.4.2019, 24.4.2019 (podpísané M. N., pričom písmo je rovnaké ako na ostatných podaniach), v ktorých opakovane navrhoval, aby bolo prvostupňové konanie zrušené a vo veci bolo opätovne konané a rozhodnuté.

Uviedol, že poškodený klamal, keď uvádzal, že nebol pred skutkom s obžalovaným v kontakte; že obžalovaný mal poškodeného odstrčiť do chrbta, keď stáli „tvárou v tvár“ ako i v tom, že obžalovaný mal od poškodeného pýtať peniaze. Podľa obžalovaného mu poškodený sám otváral dvere na vchode a išiel s ním aj hore. Poukázal na to, že nemá logiku, ak by poškodený nikoho nevidel v „kukátku“ a predsa by mu otvoril. Obžalovaný poškodeného síce odsotil, ale preto, že sa na neho poškodený začal „lepíť“. Telefón si od poškodeného zobral v čase, keď poškodený odišiel k susede a to z dôvodu, že mu ho sľúbil poškodený za to, čo bolo medzi nimi v predchádzajúci deň. Nevykonal žiadnu lúpež ani porušovanie domovej slobody.

Obžalovaný zároveň namietal, že súd nevykonal navrhované dôkazy - psychologický posudok na poškodeného a správu od všeobecného lekára poškodeného o tom, aké lieky užíval v čase skutku. Taktiež namietal, že už v prípravnom konaní navrhoval zabezpečiť dôkaz - kamerový záznam z „Jednoty“, ktorý by preukazoval, že boli spolu s poškodeným nakupovať, avšak vyšetrovateľ vyžiadala kamerový záznam z iného obchodu. Podľa obžalovaného ho prvostupňový súd odsúdil za jeho minulosť. Z uvedeného dôvodu (pre procesný postup prvostupňového súdu) namietal aj zaujatosť senátu prvostupňového súdu.

Obžalovaný odvolanie odôvodnil písomne aj prostredníctvom svojho obhajcu tým, že na základe vykonaného dokazovania nie je preukázané naplnenie všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu lúpeže, nakoľko je prítomná podstatná pochybnosť, kedy obžalovaný nadobudol úmysel zmocniť sa cudzej veci (či v čase, keď sotil poškodeného, alebo až v čase, keď poškodený vybehol k susedke a obžalovaný zbadal tam prítomný telefón). Poukázal na to, že poškodený až na hlavnom pojednávaní začal tvrdiť, že pri vniknutí do bytu a pred sotením pýtal obžalovaný od poškodeného finančne prostriedky, pričom v prípravnom konaní túto skutočnosť napriek opakovaným výsluchom vôbec nespomínal. Zároveň obhajoba v odôvodnení uviedla, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď odmietol návrhy na vykonanie dôkazov, a to znalecké skúmanie poškodeného v odbore psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých v rozsahu zistenia mentálnej úrovne poškodeného a skúmania všeobecnej a špecifickej vierohodnosti výpovede poškodeného, a či je schopný správne vnímať a reprodukovat' udalosti a listinný dôkaz oznámenie všeobecného lekára N. O. G., vykonávajúcej prax všeobecného lekára v predmete riadne predpísaných liekov poškodenému v rozhodnom období august 2018. Uvedené dôkazy považuje obhajoba pre konanie podstatné, najmä z hľadiska hodnotenia výpovede poškodeného, ktorý nevedel vierohodne odstrániť rozpory vo svojich výpovediach a súčasne vo výpovediach uviedol a opísal sotenia zo strany obžalovaného spôsobom, ktorý z hľadiska biomechaniky nemá fyziologický základ. Poškodený tvrdí, že ho obžalovaný sotil do oblasti chrbta v krížovej oblasti, avšak súčasne tvrdí, že pri sotení stáli tvárou k tvár oproti sebe, pričom vysvetliť ako je to možné nevie. Rovnako poškodený počas konania pri výsluchoch tvrdil, že obžalovanému v minulosti žiadne jedlo nikdy nekupoval, avšak na otázky obhajoby už následné odpovedal, že sa mohlo stať, že v minulosti mu kupoval jedlo a pitie. Na základe uvedeného obhajoba navrhla zrušiť napadnutý rozsudok a vrátiť vec súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd vo veci vykonal (prvé) verejné zasadnutie dňa 04.07.2019 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a jeho obhajcu. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného A. B. zamietol.

Obžalovaný podal prostredníctvom obhajcu dovolanie na Najvyšší súd SR a to s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 04.07.2022, sp. zn. 1Tdo/32/2021 rozhodol tak, že : (citácia)

I. Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3To/98/2019, zo 4. júla 2019

b o l p o r u š e n ý z á k o n

v ustanoveniach § 188 ods. 2 písm. d), § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, § 194 ods. 2 písm. d), § 140 písm. c) Trestného zákona a § 319 Trestného poriadku v neprospech obvineného A. B..

II. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3To/98/2019, zo 4. júla 2019 zrušuje.

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

III. Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Krajskému súdu v Trnave prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

IV. Podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku obvineného

A. B., nar. XX. októbra XXXX v A., trvalým pobytom B. B. X,
XXX XX A., t. č. vo výkone trestu v ÚVTOS Leopoldov,

berie do väzby

z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Lehota väzby začína plynúť okamihom vyhlásenia tohto rozsudku, t. j. 4. júla 2022 o 11.45 hod. a menovaný ju bude vykonávať v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby v Leopoldove.

V. Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku žiadosť obvineného A. B. o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka zamietla.

V odôvodnení svojho rozhodnutia Najvyšší súd Slovenskej republiky (mimo iného) uviedol, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v neprospech obvineného A. B., keďže je založený na nesprávnom právnom posúdení skutku, v ktorého popise nie sú uvedené žiadne skutočnosti odôvodňujúce, že trestný čin lúpeže bol spáchaný v súvislosti s vyšším vekom poškodeného a trestný čin porušovania domovej slobody v úmysle uľahčiť iný trestný čin, a teda jeho právne posúdenie aj ako zločinu lúpeže v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate podľa § 188 ods. 2 písm. d) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 písm. d) Trestného zákona. Zistené porušenie zákona pritom v zmysle § 371 ods. 5 Trestného poriadku zásadne ovplyvnilo postavenie dovolateľa, keďže v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia skutku mu bol ukladaný trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby sedem rokov až dvanásť rokov, hoci pri správnom použití zákona mu mal byť ukladaný trest v rámci trestnej sadzby tri roky až osem rokov (§ 188 ods. 1 a § 194 ods. 1 Trestného zákona).

Krajský súd viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 11.10.2022 (v poradí už druhé) za prítomnosti obžalovaného, obhajcu, zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, na ktorom oboznámil prítomných s rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 27.03.2019, sp. zn. 31T/12/2019, uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 04.07.2019 sp. zn. 3To/98/2019, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 04.07.2022 sp. zn. 1Tdo/32/2021, odvolaním obžalovaného č.l. 190,195-199,207-208,216-225, podaním obžalovaného zo dňa 14.09.2022, lustráciami – CDB, odpis RT č.l. 472-480, podstatným obsahom spisu. Verejného zasadnutia sa nezúčastnil poškodený E. J., na čo senát odvolacieho súdu vyhlásil uznesenie, ktorým rozhodol, že verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti poškodeného.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí navrhol, aby sa súd vysporiadal s pôvodným odvolaním, poukázal na rozhodnutie NS SR na str. 23 posledný odsek pričom základná podstata tohto odvolania, ako aj nesprávnosti I. st. rozsudku spočíva v tom, že úmysel obžalovaného zmocniť sa mobilného telefónu nebol preukázaný v časovom okamihu tak, ako to vyžaduje skutková podstata trestného činu lúpeže, teda pred započatím pôsobenia násilia na samotného poškodeného. V tomto momente, kedy nadobudol obžalovaný úmysel zmocniť sa mobilného telefónu, zostala po vykonanom dokazovaní prítomná skutková pochybnosť, ktorú vysvetlil okresný súd a odvolací súd si ju pôvodne osvojil tým, že uveril výsluchu poškodeného výlučne vykonaného v súdnom konaní v tej časti, že pred pôsobením násilia mal obžalovaný pýtať od neho finančnú hotovosť. Tieto skutočnosti teda pýtanie finančnej hotovosti zopakované v prípravnom konaní neuvádzal ani bezprostredne po spáchaní skutku, tieto rozpory neboli procesne správnym spôsobom odstránené v konaní pred súdom I. st. a súčasne ich poškodený nikdy nevysvetlil. Teda túto najdôležitejšiu skutočnosť nemal súd za preukázanú a keďže v nej dostala prítomná pochybnosť, mala byť súdmi vyhodnotená v prospech obžalovaného v zmysle ustálenej zásady a preto skutok mal byť po jeho skutkovej úprave kvalifikovaný nie ako lúpež ale v tejto časti zmocnenie sa telefónu iba ako krádež. Predmetná zmena právnej kvalifikácie samozrejme mala mať dosah na výšku a druh trestu ukladaného obžalovaného. V ostatnej časti, ktorá je uvádzaná v odvolaní a smeruje práve k týmto skutočnostiam v časti navrhovaných dôkazov, na nej zotrúvam a je potrebné, aby sa s nimi odvolací súd vysporiadal. V prípade ak tieto návrhy považuje odvolací súd za nepotrebné, potom musí skutkovo a následne právne vysvetliť z akých dôkazov a ich hodnotenia má preukázaný úmysel zmocniť sa telefónu obžalovaného pri predmetnom skutku už predtým ako začal pôsobiť násilím na poškodeného. V druhom rade je tunajší súd skutkovo a právne bezpochyby viazaný rozhodnutím dovolacieho senátu NS SR a preto je zrejmé, vo svetle zásady reformatio in peius, že nie je možné doplniť skutkovú vetu obžaloby, teda aj prípadného rozsudku tunajšieho súdu tak, aby obsahovala skutkové vymedzenia, ktoré by odôvodňovali pôvodne použitú právnu kvalifikáciu. Išlo by o porušenie tejto zásady ale súčasne nie je možné skutkovú vetu doplniť ani z toho dôvodu, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, možnosť a žiadny dôkaz, že by obžalovaný použil a pôsobil násilím na poškodeného práve z dôvodu, aby si uľahčil iný trestný čin a už vôbec nie z dôvodu, aby sa zmocniť

mobilného telefónu vo výlučnej súvislosti s vekom poškodeného. Z uvedeného dôvodu v prípade, že odvolací súd nebude akceptovať primárne dôvody odvolania obžalovaného a pri viazanosti rozhodnutím dovolacieho súdu je namieste pôvodnú skutkovú vetu právne kvalifikovať v súlade s týmto rozhodnutím, teda pri základnej právnej kvalifikácii lúpeže a základnej právnej kvalifikácii trestného činu porušovania domovej slobody a pri zohľadnení poľahčujúcich a priťažujúcich okolností uložiť primeraný trest odňatia slobody, ktorý podieľa názoru obhajoby berúc do úvahy pôvodné rozhodnutie a jeho odôvodnenie v časti ukladania výšky trestu odňatia slobody, by nemal byť vyšší ako 5 rokov.

Záverom navrhol, aby krajský súd rozhodol tak, že zruší rozsudok okresného súdu a sám vo veci rozhodne, pričom primerane upraví skutkovú vetu a skutok bude právne kvalifikovať ako trestný čin krádeže v súbehu s trestným činom porušovania domovej slobody alternatívne pri viazanosti rozhodnutím dovolacieho súdu ako trestný čin lúpeže podľa § 188 ods. 1 a porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona. Teda rovnako zruší rozsudok súdu I. st. a takto sám rozhodne a uloží zákonný, spravodlivý a primeraný trest.

Obžalovaný A. B. súhlasil s názorom svojho obhajcu.

Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trnave navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací nezistil dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 Trestného poriadku ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a dôvodnosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k zisteniu, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre objektívne a zákonné rozhodnutie a na základe takto vykonaného dokazovania správne dospel k zisteniu, že obžalovaný sa dopustil protiprávneho konania popísaného v skutkovej časti rozsudku, pričom ale nesprávne toto konanie kvalifikoval ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona, nakoľko relevantné skutočnosti uvádzané v skutkovej časti rozsudku nepreukazujú podľa názoru odvolacieho súdu bezpečne a bez akýchkoľvek pochybností, že by sa obžalovaný dopustil predmetného trestného činu na chránenej osobe § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a tiež vo vzťahu k osobitnému motívu podľa § 140 písm. c) Trestného zákona, zo skutkovej vety explicitne nevyplýva zo strany obvineného prítomnosť úmyslu uľahčiť spáchaním tohto trestného činu iný trestný čin.

Krajský súd je toho názoru, že z pohľadu týchto najzákladnejších kritérií vo vzťahu k vytýkanej právnej kvalifikácii neboli vyprodukované rozhodné dôkazy dostatočným spôsobom premietnuté do skutkovej časti rozsudku, ktoré by v posudzovanom prípade vo vzťahu k takémuto trestnému činu v dostatočnej miere uvedenú právnu kvalifikáciu odôvodňovali. Krajský súd nezistil v popise žiadne také relevantné skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné ustáliť, že obžalovaný spáchal predmetný trestný čin v súvislosti s vekom chránenej osoby.

Odvolací súd dodáva, že podľa § 139 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného zákona (a contrario) možno spáchanie činu voči (na) osobe vyššieho veku ako chránenej osobe považovať za okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, len vtedy, ak bol trestný čin spáchaný v súvislosti s vekom takejto osoby. Táto súvislosť pritom musí byť daná nielen objektívne, ale z hľadiska páchatela aj

subjektívne, čo nevyhnutne predpokladá, že páchatel' jednak vie, že poškodený je osobou vyššieho veku a súčasne túto okolnosť subjektívne spája s menším odporom alebo slabšou odvetou poškodeného, umocnením účinku trestného činu voči poškodenému alebo inou okolnosťou, ktorá zakladá, alebo podporuje rozhodnutie páchatel'a spáchať trestný čin. Z toho zároveň vyplýva, že skutok (čin) možno právne posúdiť ako spáchaný voči (na) osobe vyššieho veku, iba ak je z jeho popisu zrejmé, že jeho spáchanie bolo u obvineného ovplyvnené (podmienené) vekom poškodeného (v tejto súvislosti pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 117/2014 obdobne rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Tdo 65/2013).

Na základe uvedeného odvolací súd preto konštatuje, že je potrebné, aby bol vek (postavenie, stav) poškodeného (v určitej vecnej súvislosti) zároveň aj motivačným faktorom, ktorý založil alebo podporil vôľovú zložku (rozhodnutie páchatel'a, smerujúce k spáchaniu trestného činu). Vo vzťahu k preskúmvanej veci je nutné konštatovať, že z formulácie skutkovej vety napadnutého rozsudku okresného súdu vôbec nevyplýva, že by obžalovaný vedel, že poškodený je osobou vyššieho veku, a ani to, že vek poškodeného bol motivačným faktorom, ktorý založil alebo podporil jeho rozhodnutie spáchať predmetný trestný čin. Inými slovami, zo skutkovej vety explicitne nevyplýva, že by obžalovaný mal vedomosť o veku poškodeného a že by tento faktor veku chcel využiť pri páchaní trestnej činnosti, teda že by pri zámere spáchať trestný čin počítal s týmto faktorom ako okolnosťou, v dôsledku ktorej by mohlo byť spáchanie trestnej činnosti uľahčené. V skutkovej vete sa síce nachádza dátum narodenia poškodeného, avšak len táto skutočnosť nie je dostatočná na subsumovanie konania obžalovaného pod kvalifikovanú skutkovú podstatu zločinu lúpeže.

Krajský súd ďalej dodáva, že spáchanie trestného činu v úmysle uľahčiť iný trestný čin, ako osobitný motív, sa aplikuje predovšetkým v prípadoch, ak páchatel' spácha ďalší trestný čin v rámci prípravy, pokusu, alebo dokončania iného trestného činu, s cieľom jeho uľahčenia či odstránenia prekážok brániacich jeho uskutočneniu (dokončeniu). V predmetnej veci sa mobilný telefón nachádzal v byte poškodeného, obžalovaný preto po použití násilia musel vojsť do bytu poškodeného, aby ho prehľadal a telefón z neho odcudzil. Porušenie domovej slobody preto bolo nutným a nerozlučným predpokladom možnosti odcudzenia cudzej veci po použití násilia a spáchanie konkrétneho skutku vôbec neuľahčovalo, ale bolo nutným obsahom skutkového deja.

Na základe uvedeného krajský súd uzatvára, že rozsudok okresného súdu je založený na nesprávnom právnom posúdení skutku, v ktorého popise nie sú uvedené žiadne skutočnosti odôvodňujúce, že trestný čin lúpeže bol spáchaný v súvislosti s vyšším vekom poškodeného a trestný čin porušovania domovej slobody v úmysle uľahčiť iný trestný čin, a teda jeho právne posúdenie aj ako zločinu lúpeže v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate podľa § 188 ods. 2 písm. d) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 písm. d) Trestného zákona. Z uvedených dôvodov odvolací súd preto právnu kvalifikáciu konania obžalovaného podľa § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a § 140 písm. c) Trestného zákona vypustil.

K výroku o vine:

Krajský súd vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému a ustálenému okresným súdom v napadnutom rozsudku vo vzťahu k usvedčujúcim výpovediam svedkov z hlavného pojednávania nemá žiadne výhrady, závery okresného súdu v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

S prihliadnutím na obsah podaného odvolania považuje za potrebné uviesť, že ani odvolací súd nemá pochybnosti o vine obžalovaného z predmetného skutku.

Vina obžalovaného bola jednoznačne preukázaná výpoveďou svedka poškodeného E. J., pričom jeho výpoveď hodnotí aj odvolací súd v zhode s právnym názorom okresného súdu, ako hodnovernú, jednoznačne a nespochybniteľne usvedčujúcu obžalovaného zo spáchania predmetného skutku tak, ako to ustálil na hlavnom pojednávaní okresný súd. Tento svedok jasne a zrozumiteľne popísal skutočnosti, ktoré mal za dôležité a ktoré sa týkajú žalovaného skutku. Výpoveď poškodeného bola podporená výpoveďou svedkyne P. P. na hlavnom pojednávaní, pričom táto svedkyňa privolala políciu k danému incidentu a sama na hlavnom pojednávaní potvrdila, že poškodený je abstinentom. Rovnako

zo zápisnice o vydaní veci zo dňa 22.08.2018 vyplýva, že predmetný mobilný telefón Samsung Galaxy A5 dobrovoľne obžalovaný vydal.

Aj odvolací súd je názoru, že tvrdenia obžalovaného o tom, že poškodený bol v čase incidentu pod vplyvom alkoholu a lieku Zopikon a chcel s ním nadviazať intímny pomer sú ničím nepodložené tvrdenia s cieľom vyvinieť sa, pričom možno v tomto smere poukázať aj na výpoveď svedkyne P. P., ktorá na hlavnom pojednávaní uviedla, že keď k nej poškodený prišiel, vyzeral byť rozrušený a vylakaný, no nepôsobil že by bol vplyvom nejakých látok alebo alkoholu a myslí si, že on nepije. Rovnako uviedla, že nevie o tom, že by k nemu chodili pánske návštevy.

Pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých svedok vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka (poškodeného) k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom, či zamestnávateľskom vzťahu, príp. v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného (často hmotného) záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčina (vyplývajúce, či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným), ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle ust. § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je (uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 1To/97/2009 zo dňa 3.9.2009.)

Proces dokazovania a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania, je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo postupovať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov. Všeobecnými pravidlami určujúcimi rozsah dokazovania a hodnotenia dôkazov sú zásady vyjadrené v ustanoveniach § 2 ods. 10 a 12 Tr. por., podľa ktorých orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie a orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Krajský súd dodáva, že na preukázanie viny obžalovaného súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávacom prípade existujú dôkazy, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov. V danom prípade bolo povinnosťou súdu pri hodnotení vierohodnosti svedkov poškodeného E. J. a výpoveďou svedkyne P. P. prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre výpovede týchto svedkov, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedali k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých svedkovia vypovedali, či výpoveď svedkov je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní a či ich výpoveď je konzistentná a jednoznačne vypovedá o podstatných okolnostiach skutku.

Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčina, ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je. Navyiac krajský súd uvádza, že v prípade svedka E. J. nebol zistený ani žiadny motív krivo obvinieť obžalovaného z trestnej činnosti. Z vykonaného dokazovania nič nenasvedčuje tomu, že by mal svedok motív k tomu, aby krivo obvinil osobu obžalovaného zo spáchania skutku uvedeného vo výrokovej časti rozsudku.

Vo vzťahu k obhajobou v odvolaní namietanej pochybnosti o tom, kedy obžalovaný nadobudol úmysel zmocniť sa cudzej veci odvolací súd uvádza, že z výpovede obžalovaného jednoznačne vyplýva, že úmysel obžalovaného zmocniť sa telefónu poškodeného bol už v čase, kedy prišiel k poškodenému („Deň pred tým mi povedal nech sa zastavím, že mi dá ten telefón.“), teda ešte pred samotným použitím násilia voči poškodenému. Okresný súd dostatočne skutkovo aj právne vysvetlil, z akých dôkazov a ich hodnotenia má preukázaný úmysel zmocniť sa telefónu obžalovaného pri predmetnom skutku už predtým ako začal pôsobiť násilím na poškodeného.

Obhajoba namietala, že poškodený nevedel vierohodne odstrániť rozpory vo svojich výpovediach a súčasne vo výpovediach uviedol a opísal sotenie zo strany obžalovaného spôsobom, ktorý z hľadiska biomechaniky nemá fyziologický základ. Poškodený tvrdí, že ho obžalovaný sotil do oblasti chrbta v krížovej oblasti, avšak súčasne tvrdí, že pri sotení stáli tvárou k tvár oproti sebe, pričom vysvetliť ako je to možné nevie. Rovnako obhajoba namietala pýtanie finančnej hotovosti obžalovaného od poškodeného, avšak túto skutočnosť v prípravnom konaní poškodený neuvádzal ani bezprostredne po spáchaní skutku a tieto rozpory neboli procesne správnym spôsobom odstránené v konaní pred okresným súdom a súčasne ich poškodený nikdy nevysvetlil. K tejto námietke obhajoby ohľadom rozporov vo výpovediach poškodeného k technike sotenia obžalovaným a k tomu, či obžalovaný od poškodeného pýtal aj finančné prostriedky, odvolací súd uvádza, že k technike sotenia sa prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne vyjadril, keď uviedol, že skutočnosť, že si poškodený nepamätá presný mechanizmus, ako bol strčený je pochopiteľná, vzhľadom na rýchlosť skutku, šok z celej situácie ako aj na časový odstup. Z uvedeného je možné uzavrieť, že vo vzťahu k poškodenému išlo o traumatizujúci zážitok, kde zvyčajne v takýchto prípadoch takéto psychické rozrušenie môže mať vplyv na dostatočné zachovanie pozorovacích schopností obeť, čo sa logicky môže potom preniesť aj do schopností (obeť) zapamätať si skutočnosti rozhodné presne tak, ako sa udiali vo vonkajšom svete. Zároveň odvolací súd uvádza, že presný mechanizmus sotenia nie je podstatný, nakoľko je nepochybné (a nepopiera to ani sám obžalovaný), že k soteniu (teda k násiliu) z jeho strany voči poškodenému prišlo, obžalovaný popieral iba úmysel s akým poškodeného sotil. Čo sa týka finančných prostriedkov, ktoré mal obžalovaný od poškodeného pýtať, táto skutočnosť nie je súčasťou skutkovej vety a preto ani jej bezpochybné preukázanie nie je podľa odvolacieho súdu potrebné.

Z vykonaného dokazovania v danom prípade vyplýva záver, že v predmetnej trestnej veci jediným priamym dôkazom bola výpoveď svedka – poškodeného E. J., ktorá bola podporená výpoveďou nepriamej svedkyne P. P. (susedy poškodeného), ktoré boli v podstatných skutočnostiach ohľadom okolností bezprostredne nasledujúcich po spáchaní skutku konzistentné. Z hľadiska získaných priamych a nepriamych dôkazov je podľa názoru odvolacieho súdu možné bez akýchkoľvek dôvodných pochybností mať za preukázané, že sa skutok stal práve tak, ako je z hľadiska spôsobu opísané vo výrokovej časti rozsudku. Takéto dôkazy v spojení s listinnými dôkazmi (zápisnica o vydaní veci) odvolací súd považuje za dostatočné na vyslovenie záveru o vine obžalovaného. Výpovede svedkov (vzhľadom na ich vyjadrenia ohľadne najpodstatnejších okolností dôležitých pre trestné konanie a neexistencia podstatných rozporov v nich sa vyskytujúcich) vyzneli v ich súhrne jednoznačne a presvedčivo.

K odmietnutiu vykonania navrhovaných dôkazov a to psychologického posudku na poškodeného a správu od všeobecného lekára poškodeného o tom, aké lieky užíval v čase skutku a návrhu na zabezpečenie dôkazu - kamerového záznamu z „Jednoty“, odvolací súd dodáva, že okresný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne vysporiadal s tým, prečo tieto navrhované dôkazy nevykonal, keď mal za to, že výpoveď ani vystupovanie svedka pred súdom nevyvolalo závažné pochybnosti o jeho duševnom stave, neboli predložené žiadne iné dôkazy takúto pochybnosť vyvolávajúce, a toto dedukovať iba z drobných rozporov v popise rýchlo prebiehajúceho útoku s časovým odstupom nie je na mieste. Ani podľa názoru odvolacieho súdu nebol dôvod na vykonanie takéhoto navrhovaného dôkazu. Rovnako z výpovedí svedkyne P. ani z výsluchov poškodeného po skutku policajtní nevyplýva, že by poškodený bol v tom čase pod vplyvom alkoholu alebo liekov, ako to opisuje obžalovaný, dokonca svedkyňa potvrdila tvrdenie poškodeného, že alkohol nezvykne požívať. Čo sa týka námietky obžalovaného, že už v prípravnom konaní navrhoval zabezpečiť dôkaz - kamerový záznam z „Jednoty“, ktorý by preukazoval, že boli spolu s poškodeným nakupovať, avšak vyšetrovateľ vyžiadal kamerový záznam z iného obchodu, prvostupňový súd sa v odôvodnení rozsudku taktiež správne vysporiadal s touto skutočnosťou, keď uviedol, že tento dôkaz nevykonal, pretože už v prípravnom konaní bol tento záznam vyžadovaný, pričom bolo policajtom oznámené, že sa uchováva iba po dobu 7 dní a teda už nie je k dispozícii. Navyše ani tento dôkaz by podľa odvolacieho súdu nijak neprispel k objasneniu samotného skutku ani k objasneniu pohnútky konania obžalovaného či poškodeného.

K výroku o treste:

Podľa § 34 odsek 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 odsek 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 38 odsek 5 Trestného zákona pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu; v takom prípade sa ustanovenie odseku 4 nepoužije.

Podľa § 41 odsek 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbíhajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionalných páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste (obdobne pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR z 13. mája 2014, sp. zn. 4 To 7/2013).

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionalných páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest je protiprávne a nežiaduce. Varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a celou spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne ako aj etické. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Tost/19/2015 zo dňa 23.6.2015)
Po zrušení a vrátení veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky krajský súd opätovne vykonal verejné zasadnutie, pričom rozhodol v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Po ustálení skutkového stavu, viny a právnej kvalifikácie, sa odvolací súd zaoberal otázkou ukladania trestu obžalovanému.

Z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol 19-krát odsúdený, z toho 2 krát za zločiny, a to rozhodnutím Okresného súdu Šaľa sp. zn. 3T/68/2001 zo dňa 31.01.2002 za zločiny znásilnenia a sexuálneho násillia a rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 4T/93/2015 za zločin úverového podvodu. Aj zvyšné odsúdenia sú za majetkovú (krádeže) a násillnú (vydieranie, poškodzovanie cudzej veci) trestnú činnosť.

Podľa výpisu z ústrednej evidencie priestupkov MV SR bol obžalovaný 1-krát priestupkovo postihnutý za neuposllúchnutie výzvy.

Odvolací súd u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Trestného zákona, no zistil dve príťažujúce okolnosti, a to podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, že už bol za trestný čin odsúdený a podľa § 37 písm. h), že predmetným skutkom spáchal viac trestných činov. Keďže už bol

v minulosti odsúdený za zločin rozhodnutím Okresného súdu Šaľa sp. zn. 3T/68/2001 a rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 4T/93/2015, a tieto odsúdenia neboli ku dňu rozhodnutia zahladené, dolná hranica trestnej sadzby sa v zmysle § 38 ods. 5 Trestného zákona zvýšila o jednu polovicu rozdielu medzi dolnou a hornou hranicou trestnej sadzby na 5 rokov a 6 mesiacov. Súd preto mohol po úprave trestnej sadzby uložiť obžalovanému trest odňatia slobody v rozpätí od 5 rokov a 6 mesiacov do 8 rokov. Podľa názoru odvolacieho súdu s poukazom na všetky okolnosti posudzovaného prípadu vo vzťahu k vyššie uvedeným citovaným ustanoveniam Trestného zákona, ktoré obsahujú svoje základné zásady pre ukládanie trestu a najmä so zreteľom na hodnotenie osoby obžalovaného (ktorý ma až 19 !!! záznamov v registri trestov), na okolnosti skutku, na následky, ktoré boli konaním obžalovaného spôsobené, ako aj na účel trestu, bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov. Takúto výmeru považoval odvolací súd poukazom na individuálnu a generálnu prevenciu s poukazom na účelo odradenia iných páchatel'ov od trestnej činnosti za spravodlivú.

Keďže obžalovaný bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin, zaradil ho odvolací súd na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia v zmysle ustanovenia § 48 ods. 2 písm. b/.

Podľa § 391 ods. 1 Trestného poriadku orgán, ktorému bola vec prikázaná, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci dovolací súd, a je povinný vykonať úkony, ktorých vykonanie dovolací súd nariadil. Celkom na záver je potrebné zopakovať, že odvolací súd, viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil dovolací súd, zohľadnil najmä formuláciu skutkovej vety napadnutého rozsudku okresného súdu z ktorej nijako nevyplýva, že by spáchanie tohto činu bolo z hľadiska obžalovaného subjektívne ovplyvnené súvislosťou s vekom poškodeného. Okresný súd nepostupoval správne, keď zistený skutok (bez ďalšieho) právne posúdil aj podľa § 188 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, pričom okresným súdom ustálená skutková veta, ktorú krajský súd bez zmeny akceptoval, neobsahuje žiadne konkrétne skutkové okolnosti, ktoré by vyjadrovali súvislosť medzi skutočnosťou, že v osobe poškodeného ide o osobu vyššieho veku a konaním obžalovaného v tom smere, že by si obžalovaný túto okolnosť subjektívne spájal s menším odporom alebo slabšou odvetou poškodeného, umocnením účinku trestného činu voči poškodenému, alebo inou okolnosťou, ktorá zakladala alebo podporovala rozhodnutie obžalovaného spáchať trestný čin (uviedenie dátumu narodenia poškodeného v takzvanej skutkovej vete vyššie označeného rozsudku súdu prvého stupňa vyjadruje len to, že v osobe poškodenej ide o osobu vyššieho veku, nie však, ako to už bolo opakovane uvedené, súvislosť medzi konaním obžalovaného a touto okolnosťou). Rovnako tiež vo vzťahu k osobitnému motívu podľa § 140 písm. c) Trestného zákona, zo skutkovej vety explicitne nevyplýva zo strany obžalovaného prítomnosť úmyslu uľahčiť spáchaním tohto trestného činu iný trestný čin. Na podklade vyjadreného odvolací súd rozhodol tak, ako sa uvádza v enunciate rozsudku.

Práve pre vyššie uvedené skutočnosti potom odvolací súd rozsudok okresného súdu v celom rozsahu v zmysle § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil a postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.